

Una de les preguntes més tòpiques que hi ha en aquest món per fer-li a un actor és aquesta: "Cinema, teatre o televisió", és a dir, a quin d'aquests mitjans els agrada més fer-hi feina. Amb l'excepció de Pepe Rubianes, que explicita el fàstic que li fa la televisió, la majoria dels intèrprets es despenguen amb qualque resposta diplomàtica, com ara que això depèn del projecte, o de l'equip, o del guió o del director o de les circumstàncies. També és ben cert que una bona part d'ells reconeixen que cada cert temps necessiten tornar a l'escenari (l'escenari de bon de veres, no l'escenari de llauna) i sentir, en viu i en directe, els aplaudiments del públic; i fins i tot, que només és al teatre on es manifesta la vertadera essència de l'ofici de l'actor. Aquests dies la revista *El Cultural* ha dedicat un reportatge, precisament, a un grup de gent ben coneguda per la seva intervenció al cinema espanyol recent que, així i tot, en aquests moments participen en destacades produccions teatrals, com Maribel Verdú, Emilio Gutiérrez Caba o Juan Echanove; aquest darrer protagonitza una curiosa versió escènica d'una pel·lícula, *El verdugo* (cas, poc freqüent, d'adaptació del cinema al teatre; la direcció contrària ha estat molt més habitual), que l'any que ve es presentarà a Palma, dins el marc d'una nova temporada promoguda per les conselleries de Turisme i d'Educació i Cultura del Govern autonòmic. És molt clar que una de les diferències més importants entre cinema i teatre ve marcada per la ferramalla tècnica. Lope de Vega deia que bastava amb una manta i una passió per fer teatre i en canvi com a mínim necessites una càmera de vídeo per fer una pel·lícula, encara que sigui la més casposa i cutre i de més baix pressupost de tota la història del cinema. També els seus impactes populars són molts diferents: segurament ningú no sabia qui són Maribel Verdú, Emilio Gutiérrez Caba o Juan Echanove si no haguessin fet cinema (i televisió), de la mateixa manera que a tants i tants boníssims actors de parla catalana, després d'anys i més anys de trajectòria brillant als escenaris, ara se'ls coneix perquè surten al "culebró" que fan a TV3 després de

Fer cinema, fer teatre

dinar. La televisió és un cas a part del teatre i del cinema i això és perquè no és necessari ser un bon actor de teatre ni una bona actriu de cinema, ni viceversa, basta tan sols sortir-hi; un individu que fa d'ell mateix a un programa perfectament idiota aconsegueix molta més popularitat i de manera molt més ràpida que milers d'intèrprets que hagin passat anys i més anys estudiant Stanislavski o Brecht o tot dos alhora, encara que la gent també se'n oblidia molt més aviat. Cinema i teatre conviuen actualment

de manera més o menys pacífica i enfrontats al seu comú enemic: la televisió. La superioritat del cinema en acceptació massiva resulta, en canvi, inqüestionable quan hi ha percentatges importants de públic que no han anat mai en la seva vida al teatre (és impossible que això passi amb el cinema) i quan el teatre, que du penjat el capell de "cosa culta i per tant yuyu", ocupa parcel·les molt més reduïdes a tots els àmbits dels mitjans de comunicació. ■

